53729

II. évfolyam. 7. szám. Budapest, 1935. szeptember hó.

FÜGGETLEN ÜGYVÉD

ÜGYVÉDPOLITIKAI SZEMLE

AZ ÜGYVÉDEK FÜGGETLEN PÁRTJÁNAK HIVATALOS KÖZLÖNYE

Szerkesztőség:
IV., Ferenciek-tere 9.
Telefon: 83—0—95.

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónapban
Előfizetési ár:
Egész évre 4 P, félévre 2 P.
Egy szám ára 40 fillér

Kiadóhivatal:
V., Tátra-u. 6.
Telefon: 27—9—25.

Nyilt levél nagyméltóságu dr. Lázár Andor m. kir. igazságügyminiszter urhoz

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

A Debrecenben tartott országos ügyvédgyűlésen Nagyméltóságod kijelentette, hogy az ügyvédi rendtartással ajándékot hoz az ügyvédségnek. Az ajándékozás olyan jogügylet, amely akkor nyer befejezést, ha az ajándékot a megajándékozott elfogadja.

A magyar ügyvédség óriási többsége az ajándékot nemcsak el nem fogadta, de leghatározottabban visszautasította.

Mint egyik szerény tagja a sanyarú viszonyok közt élő ügyvédtársadalomnak, arra kérem Nagyméltóságodat, hogy ennek a visszautasításnak következményeként ajándékát ne kényszerítse rá az ügyvédségre.

A tervezet Nagyméltóságodnak nem személyes munkálata s így még csak presztizs vesztesége sincsen, ha örökre elejteni méltóztatik a tervet.

Az ügyvédség nagy tömegének, csaknem egészének az a véleménye, hogy a mai idők nem ügyvédi alkotmány reformot kívánnak, — mert a régi nemes veretű rendtartás ma is minden igényt kielégít, ha szabályait helyesen alkalmazzák, — hanem azt óhajtanák — s ennek itt van az utolsó órája, — hogy akadjon egy igazságügyminiszter, aki megértéssel, szeretettel segítő jobbját nyujtja az ügyvédségnek.

Nem akar a magyar ügyvéd semmi olyat, amivel az államot, vagy egyeseket megterhelné, nem akar alamizsnát sem — csak igazságot.

Csak annyit, hogy azokat a törvényhelyeket, rendeleteket, amelyeket a forradalmak óta az ügyvédek ellen hoztak, változtassák meg s állítsák vissza a régi jogszabályokat.

Csak annyit, hogy harmadik személyek hivatásszerű képviseletét csak ügyvéd láthassa el, miként beteget csak orvos gyógyíthat.

Csak annyit, hogy a közigazgatási hatóságok előtt kalózkodók akkor is elvegyék méltó büntetésüket, ha a zugirászatot állítólag — mert az ellenkezője sohasem bizonyítható — ingyen űzik.

Csak annyit, hogy a ma már anakronizmusként ható peres és perenkívüli értékhatárok megfelelően leszállíttassanak.

Csak annyit, hogy a kiérdemelt ügyvédi munkadíj megfelelően biztosítható legyen, s az ügyvédi tisztességtelen verseny törvényhozásilag megtiltassék.

Nem ajándékot kér az ügyvédség, hanem megértést és igazságot s ha ennek munkálója Nagyméltóságod lesz, az egész magyar ügyvédség örök hálájára számíthat.

Kiválóan tisztelő híve:
Dr. Vekerdy Géza.

Az üldözött pártfogó és az üldöző pártfogolt

Nem elég baja van az ezer sebből vérző ügyvédnek, nincs elég gondja, de a törvények olyan ingyen munkák súlyos terhének elvállalására kényszeritik, amelyért fizetségül nem köszönet és hála, hanem izgalom, meghurcolás és üldözés jár osztályrészül.

A Pp. 116. §-a alapján a szegény fél részére ügyének díjtalan vitelére sürgős esetekben a bíróság, egyébként az Ügyvédi Kamara rendel pártfogó ügyvédet.

Ezen ügyek jelentékeny részében querulánsok iparszerű perlekedései, jogtalan támadásai húzódnak meg a szegényjog köpenyege alatt; de menlevelet ad olyanoknak, akik nyilván alaptalan követelésekkel molesztálják ellenfeleiket, alaptalan tényállás alapján.

A pártfogó ügyvéd az esetek tömegében hiába igyekszik hivatása iránti szeretetből, a vagyontalan jogkereső iránti részvétből, beléje idegzett kötelességérzetből legjobb munkáját adni: köszönetre és hálára nem számithat; majdnem tipikus eset, hogy a társadalomnak ezen elesettjei beteg lelkük gyülöletét, a jótevő ügyvédre öntik. A kamarák pártfogó ügyvédi gyakorlatában tipikus eset a kirendelt pártfogó ügyvéd teljesen alaptalan, rosszhiszemű feljelentése és meghurcolása.

Az a legkevesebb, hogy a jól kiszolgált szegény pártfogolt az ügy folyamán, az eredmény elérte után arra igyekszik, hogy a pártfogó ügyvéd megszolgált költségének behajtását meghiusítsa; de már az eljárás során gonoszul kieszelt panaszokkal jelenti fel az érdekében fáradozó pártfogó ügyvédet és ostromolja a Kamarát új pártfogó ügyvéd kirendelése iránt.

A pártfogó ügyvéd sokkal súlyosabb helyzetben van a vagyontalan perlekedő pártfogolttal szemben, mint más egyéb, megbizó ügyfelével szemben. Azoknak megmondhatja, sőt kötelessége megmondani, hogy a jobb tudomása ellenére való, nyilván valótlan tényállitás, alaptalan hivatkozásokért pénzbirság jár. Ezeket a „jogkeresőket" ez nem rettenti el.

Az ügyvédet az ügyek átvállalásánál az ügyvédi rendtartás 69. §-ának a) pontja köti, mely fegyelmi vétségnek minősíti világosan igazságtalan ügyekben konokul perlekedőknek eszközéül magát felhasználtatni, nyilván haszontalan és alaptalan beadványokat szerkeszteni. Számtalan esetben arravaló hivatkozással visszaadja alapos kivizsgálás után a kirendelt pártfogó ügyvéd az ügyet. Ily esetekben úgy a Kamarának, mint a felügyeleti hatóságnak a leghatározottabban meg kellene tagadni az indokolatlan jogsegély és a pártfogó ügyvéd kirendelését. Ahhoz az orvossághoz, amit a Pp. 118. §-a nyujt, hogy a szegény fél részére kirendelt ügyvéd kérelmezze azon az alapon a szegénységi jog megvonását, hogy a perlekedés már előre teljesen eredménytelennek mutatkozik, az ügyfele érdekét mindig túlzottan szemelőtt tartó ügyvéd a legritkább esetben nyul.

Régi jó békeidőben talán lehetett kívánni a jó egzisztenciájú ügyvédtől, hogy a fizető ügyfelek mellé nyomtatékul vállaljon el ingyenes ügyeket, szenvedje anyagi és erkölcsi elismerés mellett hibás lelkü emberek köszönet helyett gyanúsítását, hálátlanságát.

Ezek a jó idők elmultak. Nincs arra indok, hogy a minden oldalról meghajszolt ügyvéd az állam szociális feladatainak egy részét ellenérték nélkül magára vállalja. **Dr. Moskovits Mór**

Meddő küzdelem

Irta: **dr. Kadosa Marcel**

Megbánná azért az Ur, hogy teremtette az embert a földön és bánkódék az ő szívében.

És mondá az Ur: Eltörlöm az embert, akit teremtettem . . .

Ime a bizonyság: a jó Isten is belátta, ha valamit rosszul csinált és nem szégyelte, hogy ennek levonja a konzekvenciáit. És a jó Isten tekintélyének és dicsőségének nem ártott meg ez a belátás és ha voltak is az idő óta istenellenes mozgalmak és tanítások az emberek között, egyik se arra támaszkodott és nem azzal érvelt, hogy Isten maga is belátta a hibáját, nem méltó rá tehát, hogy tiszteletben tartassék.

Az igazságügyminiszter úr nyugodt lehet: az ő tekintélyének se ártana, ha nyiltan beismerné, hogy a Tervezete elhibázott és megbánná, hogy rosszat alkotott. Az ügyvédi kamarák nagyon komoly és felelősségük tudatában lévő testületek, ezt az igazságügyminiszter úr is elismerte az által, hogy a Tervezetét megküldötte nekik véleményezés céljából. A logika hozza magával, hogy ha valakitől valamire nézve előzetes véleményt kérünk a végleges elhatározásunk előtt, akkor ebben benne foglaltatik az az elhatározásunk, hogy vagy ki fogjuk mutatni a kapandó vélemény helytelenségét és megmaradunk a magunké mellett, vagy pedig deferálunk a véleménynek és elállunk a tervezett intézkedéstől.

Nos hát a kamarák egyetlen pont kivételével egyöntetű megállapodásra jutottak a Tervezet tekintetében. Elítélő véleményüket megdönthetetlen érvekkel támasztották alá és ez a vélemény az egész Tervezetre vonatkozóan egyenesen lesujtó. Bármilyen tiszteletteljes és udvarias is a fölterjesztés hangja, azért a foglalata az egésznek mégis csak az, hogy a Tervezet teljesen elhibázott, hogy mélyen sérti az ügyvédi érdekeket és a közérdeket is. Az ügyvédi kamarák nem lehetnek gorombák, de ha gorombák akartak volna lenni, akkor kereken kimondották volna azt, ami a fölterjesztésüknek a valódi értelme és summája, hogy a Tervezet tulajdonképen olyan, minthogyha az ügyvédek ráncbaszedésére készült volna, erős és határozott visszafejlesztése az ügyvédség jogállapotának. Amint a választmány bizottsági ülésén mondtam: olyan, hogy ha a Tervezet volna a 60 év előtt alkotott ügyvédi rendtartás és ezt a régi rendtartást terjesztené elő most reformként a kormány, akkor mint üdvös újítást és mint jelentős haladást újjongva fogadná az ügyvédi közvélemény.

Ez a kamaráknak a véleménye a Tervezetről, tehát az egész magyar ügyvédségé, amelynek a véleményére az igazságügyminiszter úr látszólag kiváncsi volt. E vélemény alapján most tehát annak kellett volna történnie, hogy ezt az elhibázott Tervezetet az igazságügyminiszter úr elejti és minden szégyenkezés nélkül azt mondja: pardon! De úgylátszik, hogy nem ez fog történni. Beavatott forrásból való származására gyanus híradás szerint az igazságügyminiszter úr nem is gondol arra, hogy a Tervezetet elejtse. Mindössze csak át fogja dolgozni, oly módon, hogy ahol jónak látja, majd figyelembe fogja venni a Kamarák felterjesztésében foglaltakat, de ezek a módosítások nem lesznek jelentőségesek és egyáltalában nem fogják érinteni a Tervezet elvi elgondolásait.

De hát akkor mire való volt az egész nagy hűhó, ha semmiért csináltuk?

A felterjesztés annyi hibát jelölt meg a Tervezetben, hogy az elaborátum után az egész Tervezet olyan volt, mint az az adomabeli diák lyukas forintja, amelyen nagyobb volt a lyuk, mint a forint. Ezt „kijavítani" csak úgy lehet, ha egészen új tervezetet csinálnak. Ha erre nem tudják magukat rászánni, ha megmaradnak azon az elvi álláspontón, amelyen a Tervezet felépült, akkor az élethalál-küzdelem, amellyel a Kamarák a Tervezet elgondolásai ellen harcoltak, meddő erőfeszítés volt és akkor a sorsunk és a jövőnk megpecsételődött, autonomiánk üres látszattá vált és a büszke, szabad magyar ügyvédség függetlensége a multak emlékeinek lomtárába került!

Az „ügyvédnyomor"

Egy 3000 pengős újított perben a bíróság felperest keresetével elutasította. Az ítélethirdetés után felperes megrendelte az ítéletmásolatot. Ekkor a peres felek ügyvédjei között a következő párbeszéd folyt le:

Alperes ügyvéd (cinikusan): „Nem unja ezt!?"

Felperesi ügyvéd (magából kikelve): „E megjegyzés ellen tiltakozom!"

Alperesi ügyvéd (gúnyosan): „Meglátszik az ügyvédnyomor!" Majd utóbb, amikor az eljárt bíró az elhangzot kifejezés jegyzőkönyvbe való vételét azon a címen, hogy az a tárgyalás berekesztése után történt, megtagadta, ezt jelentette ki: „Nem fogom letagadni".

A felperesi ügyvéd feljelentésére indult rágalmazási pert dr. Hennel Gyula, kir. járásbíró a napokban tárgyalta. Vádlott beismerte a fentieket és azzal védekezett, hogy csak „tréfált".

Sértett hiába érvelt azzal, hogy tréfáról nem lehet szó, mert a megjegyzés hangja gúnyos volt és „a hang csinálja a muzsikát!": a bíróság vádlottat bűncselekmény hiányában felmentette.

Sértett felebbezett.

Ide-oda csuszkálnak

egyes kamarai kisközgyűlési tagok s „jobb" elhelyezkedést keresnek más pártoknál s elfordulnak attól a párttól, melynek megválasztásuk előtt elfogadói nyilatkozatot adtak s amely pártnak köszönhetik a kisközgyűlésbe való bejutásukat.

Elfeledik ezek az urak, hogy ma már hivatalosan is pártrendszer van a budapesti ügyvédi kamarában, amióta lajstromos szavazás van, s hogy egyik, vagy másik párthoz való tartozás juttatta egyeseket kisközgyűlési, választmányi, vagy tisztikari megbizatáshoz. Az, akit megválasztottak, valamelyik párt bizalmából került pozíciójába s mint ennek a pártnak reprezentánsa, sőt megbizottja szerepel az ügyvédpolitikában.

A politikai becsület eddig úgy hozta magával, — s nem lehet ez másként az ügyvédpolitikában sem, hogy az, aki ilyen esetben hátat fordít pártjának, vonja le ennek minden konzekvenciáját s kilépésével együtt, mondjon le arról a megbizatásáról is, amelyhez pártja bizalmából került. Tartozik ezzel a politikai és férfiúi becsületnek, mert a becsület csak egyféle lehet.

Fizess elő a Független Ügyvédre!

A közgyűlésről

A Budapesti Ügyvédi Kamara szeptember 25-én tartotta rendkívüli közgyűlését, melynek egyetlen tárgya volt az állásfoglalás az Ügyvédi Rendtartás tervezettel szemben. A terem zsufolásig megtelt a közgyűlés tagjaival és a 309 közgyűlési tag közül több, mint 250-en jelentek meg.

Megérdemelt nagy sikere volt dr. *Gerlóczy* Endre kamarai elnökhelyettesnek, aki a felterjesztést szerkesztette. Komoly, nagy s minden vonatkozásában figyelemreméltó munka ez, s a közgyűlés megfelelően honorálta is a felterjesztést, mert óriási többséggel változatlanul elfogadta. Mindössze 24-en szavaztak ellene, a Magyar Ügyvédek Nemzeti Egyesületének tagjai.

Dr. *Gerlóczy* Endre egyik legnagyobb értéke a magyar ügyvédségnek, aki tehetségével, munkabírásával, — melyeket mindig készségesen bocsát az ügyvédség egyetemének szolgálatába —, a régi nagy ügyvédek méltó utóda.

Minden elismerésünk mellett sem hallgathatjuk el azonban azt, hogy jobb szerettük volna, ha nem hangsúlyozta volna ki oly annyira, hogy a felterjesztés nem a saját véleményét, hanem a többség véleményét tükrözi vissza, mert nem volna oka szégyenkeznie azon sem, ha saját véleménye is ugyanaz volna, mint a többségé.

*

A Magyar Ügyvédek Nemzeti Egyesülete a tervezet 31. §-ának részben módosított fenntartása mellett foglalt állást. Az ellenfélnek is kijáró tisztelettel és megbecsüléssel kell megállapítanunk, hogy szónokuk, dr. *Krüger* Aladár a nagy többség által helytelennek ítélt álláspontot érvekkel kívánta alátámasztani, s beszédében semmiféle túlzásba nem ragadtatta el magát. Ezt azért kellett megemlítenünk, mert a forró hangulatban férfias önmérsékléssel megtartott beszéde még akkor is dícséretre méltó, ha magunk annak érveit el nem fogadtuk, s a véleményünk homlokegyenest ellenkező is.

*

Nagy hatást keltett kálnoki *Bedő* Sándor felszólalása, aki éppen *Krüger* Aladárra hivatkozott, aki oly kitünő magyarrá olvadt be a nemzet testébe, s akivel szemben nem volna méltányos kutatni, hogy milyen nemzetiséghez vagy fajhoz tartozik.

*

Vekerdy Géza arra hivatkozott, hogy ott, ahol nevelkedett ismeretlen volt a faj, felekezet és nemzetiség szerinti megkülönböztetés. Kijelentésének legjobban *Vészi* Mátyás tapsolt, mert mindketten az ősi magyar alföldi városnak, Hódmezővásárhelynek szülöttei.

*

Nagy hatást keltett *Kadosa* Marcelnak egy közbeszólása, aki a hitleri paragrafus tárgyalásánál harsányan közbekiáltotta: „még az öregapám is magyar volt". Valóban elképzelhetetlen is, hogy Kadosa Marcel bátyánk, ez a kuruc magyar, aki egész életében Kossuth párti volt, megszégyenítő, vagy csak megkülönböztető jegyet is kaphasson az ügyvédi alkotmány reform címén.

*

Wagner Károly azoknak a nevében szólalt fel, akiknek a nevei, mint hősi halottaké a Kamara dísztermében márványtáblán aranybetűkkel vannak felvésve. A jogcímet ehhez az adta, hogy a harctéren szerzett sebesülése folytán kilenc hónapig élet-halál közt lebegett, s csak egy hajszálon múlott, hogy neve szintén nem került a márványtáblára. Nem tehet különbséget, — mondotta, — az ügyvédségben keresztyén és nem keresztyén között, mert hadbavonulásakor a Kamara akkori titkára *Blauner* Mór sem kutatta, hogy családja melyik templomban imádja az Istent, hanem feleségével és gyermekeivel úgy bánt, mintha édes atyjuk lett volna.

*

Kövess Béla ez alkalommal is ideális elnöknek bizonyult. Halk, finom modora hatott a közgyűlés tagjaira és csak olykor-olykor lett forróvá a levegő, s hangzatossá a terem. Amikor egy vihart az elnök nem tudott a csengettyű szóval elnémítani, a harangnak is beillő csengőt fenyegetően felkapta, mintha azzal akarna büntetni. Olyan kedves volt a jelenet, hogy nyomban elült a vihar és nevetés lett úrrá a közgyűlés tagjain. Maga az elnök is jót mosolygott önkéntelen mozdulatán, amely kiválóan alkalmas volt a vihar elcsendesítésére.

Kövess Bélának egyetlen szava sem volt a kérdés érdeméhez, nem akart előzetesen senkit jobbra, vagy balra meggyőzni, s olyan pártatlansággal vezette a közgyűlést, amilyenhez, — valljuk meg őszintén, — eleddig nem voltunk hozzá szokva.

Becserélem régebbi kiadásu

Igazságügyi zsebtörvénytárát

uj kiadásura.

Ezen III. átdolgozott kiadásban 1935. év végéig az összes igazságügyi törvények és rendeletek, valamint a m. kir. Kuriának a

Polgárijogi és Büntetőjogi Határozatok Tárába

felvett összes elvi határozatai, jogegységi és teljesülési döntvényei egységesen vannak feldolgozva.

Összeállitották:

Dr. TÉRFY GYULA ügyvéd — **Dr. TÉRFY BÉLA** min. titkár

A betüsoros tárgymutatóval ellátott zsebkönyvnek előjegyzési ára bőrkötésben; 45.— pengő

A kb. 1600 oldalas könyv a legfinomabb biblianyomó papiron készült és zsebben kényelmesen elfér.

128 igazságügyi törvény — 106 rendelet — 2200 határozat

Fenti munka megrendelése esetén az 1929-ben vagy 1930-ban megjelent Térfy-féle Igazságügyi zsebtörvénytárt 8 pengőért visszavesszük.

Megrendelhető cseréval és csere nélkül már havi 3 pengős részletre is:

FELDMANN FERENC a Politzer Zsigmond és Fia jogi szakkönyvkereskedésének képviselőjénél, **VII Rákóczy-ut 62, Telefon: 36-0-71,** valamint az **ÜGYVÉDBOLTBAN, V., Markó-utca 25,** (a központi járásbiróság aulájában) **Telefon 15-7-08**

Reflexiók a tervezettel kapcsolatban

Irta dr. Julesz Jenő ügyvéd

A botbüntetés és az egyetemi numerus clausus törvény megjelenése óta nem volt sem törvény, sem javaslat, amely akkora visszhangot keltett volna, mint a mostanában publikált ügyvédi rendtartás tervezete. Éppen ezért nem lehet mellette megjegyzés nélkül elhaladni, különösen kirívó és aggályos intézkedései felett egyszerűen napirendre térni, hanem minél szélesebb körben és mederben kell foglalkozni azokkal, mert minden helyes megjegyzés, vagy kritika hozzájárulhat ahhoz, hogy a javaslat elgondolóját a helytelen és sérelmes rendelkezésektől eltérítse.

Nemzetiség, faj, felekezet.

Ezen új szempontoknak a magyar törvénytárba való importálása távol áll a magyar nép lelkétől, mely a magyar népnek nemzetiség, faj és felekezet szerint való széttagolását, megkülönböztetését sohasem ismerte. Az 1879. évi L. t. c. a magyar állampolgárságról csak magyar állampolgárt ismer, minden megkülönböztetés nélkül és függetlenül attól, hogy milyen nemzetiséghez fajhoz, vagy felekezethez tartozik valaki, — kimondván, hogy: „a magyar korona összes országaiban az állampolgárság egy és ugyanaz". Ilyen, a magyar nép szelleméből és lelkéből fakadó törvényekkel szemben nincs szükség idegenből behozott eszmékkel átalakítani, vagy csak befolyásolni is a magyar nép lelkületét és jellemét, melynek egyik legszebb vonása a minden téren és időben megnyilvánuló türelmesség volt és amely szerbnek, románnak, németnek, minden fajú és vallású népnek hazát adott.

Nem árt, sőt egyenesen üdvös és tanácsos lesz — az újabb reformkorszak legelső nagyszabású reformmegnyilvánulása alkalmából — a legnagyobb magyar reformernek és egyszersmind a legnagyobb magyarnak a fajra és felekezetre vonatkozó egyik-másik gondolatára visszaemlékezni, ezekből 100 évvel később erőt, reménységet és a jövő iránti bizalmat meríteni — mellőzve ezuttal a nemzetiségi kérdést, amelynek mai megcsonkítottságunk mellett különben sincs jelentősége.

Miként vélekedik Széchenyi a felekezeti szabadságról? „Tanuljunk e tekintetben Amerikától, ahol mindenki önlelkének legjobb világa szerint imádja Istenét". Majd azt mondja, hogy: „A kereszténység tiszta szellemében én mindenek előtt türelmes és nemcsak szóval, hanem tettleg vagyok türelmes" Felekezeti felfogásának leghűbb tükrét adja egyik pohárköszöntője, melyben azt kívánja: „Az egyetértés és egyezség istennője töltse be honunk minden rendü és minden hitü lakósait".

Fajelméletével kapcsolatban Apáthy tanulmányához folyamodom, akinek soraiból az alábbi fajelmélet bontakozik ki: „Mi a magyar testalkotás típusa? A többek között Hermann Ottó is, Török Aurél is próbálgattak a kérdésre megfelelni. És szegény Török Aurél, ha közülünk a sors el nem szólítja, még ma is csak rendezgetné a tömérdek anyagot, amit e kérdésre adandó feleletéhez összegyüjtött. Nem ez, vagy az, aki itt jár közöttünk, avagy akit Széchenyi láthatott, a magyar. Nézzetek meg millió magyart, aki lelkében magyarnak tudja magát; nézzétek meg azt a tiz milliót, aki ma már van: ha egy óriási tekintet mindet át tudja fogni és egy képben tudja egyesíteni, csak az fogja megmondhatni, testileg milyen a magyar. Hiszen a tudományos rendszertan sem képes meghatározni egy adott példából semelyik állati, vagy növényi fajt, speciest. De nem képes tízből, százból, ezerből sem.... A magyarnak lelkileg csak egy igazi jellemvonása van: a magyarsághoz való erős akarat. Akinek a lelkében a magyarsághoz való ez az erős akarat él és dolgozik, az magyar."

Imre Sándor Széchenyiről irt tanulmányában a fajelmélettel kapcsolatban azt irja, hogy: „a jellem meghatározása felettébb nehéz, sőt kivált a rendkívül sok keveredés miatt lehetetlen feladat. Nekünk teljességgel nem is lehet határozott nemzeti jellemről beszélnünk, annyiféle elemből állunk. De nem is ez a fontos, hogy például: a magyar és nem magyar vonások végső eltéréseit ismerjük, hanem, hogy lássuk, a közös

emberi vonások hogyan nyilatkoznak bennünk".

Ha ilyen eszmék hirdetésével Széchenyi a legnagyobb magyar nevét érdemelte ki és példaként állították oda a későbbi nemzedékek elé, úgy jól fontolja meg mindenki, hogy ellentétes gondolatoknak a gyakorlatba való átültetésével mennyire szolgálja a magyar ügyet és érdekeket, mennyire hódol népünk és törvényeink szellemének, ideáljainak.

Hagyjuk azonban a multat, ne idézzünk szellemeket, hanem az igazság és méltányosság örökérvényü szabályai szempontjából vizsgáljuk a sérelmes rendelkezéseket. Lehet-e különbséget tenni állampolgár és állampolgár között — nemzetiségi, faji, felekezeti, vagy bármely más szempontból? Lehet-e egyáltalán különbséget tenni egy és ugyanazon állam egyik vagy másik polgára, gyermeke között? „Lehetni" talán lehet, mert mindent lehet, de semmiesetre sem szabad. Miként a szülőnek egyformán kedves minden gyermeke, akár szőke, akár fekete, akár egyenes, akár görbeorrú, akár szép, erős, akár pedig csunya, satnya, ép úgy az állam sem tehet különbséget polgárai között semmi, de semmiféle szempontból. Nem tehet különbséget édes- és mostohagyermek, I. és II. osztályú polgár, egyeneságon leszármazott honfoglalók és vendégek között, mert törvényünk csak egyféle állampolgárt ismer és mert az állampolgárok közötti bármiféle megkülönböztetés ellenkezik az állameszme fogalmával, az állam létét dönthetné romlásba. A római birodalom talán még ma is fennállana, ha nem tett volna különbséget teljes és nem teljesjogu római polgár között és ha ezen megkülönböztetés által mesterségesen nem tenyésztett volna ki magából centrifugális népelemeket.

A nemzetiségi, faji, felekezeti elveknek következetes kidomborítása és esetleges keresztülvitele egyéb veszélyeket is rejt magában. Ha az állampolgári és egyéb, személyi és gazdasági jogokban és javakban való részesedés mértékét az illető fajnak és felekezetnek az ország népességéhez viszonyított arányszáma fogja megszabni, úgy hovatovább ugyanezt az elvet kellene az állampolgár mindennemü közterheinek viselésénél is keresztülvinni, mert ez felelne meg az osztó igazság és méltányosság követelményeinek és mert enélkül a societas leonina határait surolnánk, ahol az egyik tagot csak jog illeti, a másikat csak kötelesség terheli, amit pedig már évezredekkel ezelőtt a római jogász sem nyilvánított helyesnek és erkölcsösnek.

Az elvek kifejlesztése tehát végsőfokon odavezetne, hogy nemcsak a jogokat, hanem a kötelességeket is nemzetiségi, faji és felekezeti alapon osztanák fel, nemzetiségi, faji és felekezeti tömegekre, kontingensekre kellene felosztani az állam egységre született testét, amelyek között az országos aránynak megfelelően osztanák fel az összes közterheket, kezdve a véderőkötelezettségtől el egészen az adókötelezettségek legkülönbözőbb fajtájáig. Ily elgondolás mellett a katonai szolgálat nem a testi alkalmatosságtól, a rátermettségtől, mint egyedül számbajöhető körülménytől, hanem az országos számaránytól, az adófizetés mértéke nem az egyes állampolgár jövedelmétől, vagyonától, hanem a nemzetiségek, fajok és felekezetek egymásközti számarányától függne.

Ha pedig a közteherviselésnél az egyedüli helyes szempontokat mérlegeljük, úgy a jogok szétosztásánál is csak az egyéni alkalmasság, rátermettség, tudás lehet irányadó és sohasem az egyénen kívülálló teljesen véletlen körülmények, mert hiszen a nemzetiségi, faji, felekezeti hovatartozás igazán csak vak véletlen, lutri, ami sem ok, sem alap nem lehet az állampolgárok közötti megkülönböztetésre.

Zárt létszám — céhrendszer.

A javaslat által tervbevett ügyvédi létszámzárolás lényegében közeljár a középkori céhrendszernek az ügyvédség kebelében való fakultatív meghonosításához. Egy pillanatig sem lehet kétséges, hogy a jelenlegi ügyvédség bizonyos idő mulva csak nyerhet azzal, ha létszáma nem szaporodik, hanem ellenkezőleg évről-évre fogy. Ennek dacára önzetlenül gondolkozó és a közszabadságok tiszteletében felnőtt ügyvéd, aki nemcsak a maga, hanem mások és különösen a jövő nemzedék jogait és érdekeit is figyelembe veszi, nem fogadhat el a maga részére olyan nemzeti ajándékot, mint amilyent a zárt létszám bevezetése jelenthetne. Ha egy sokgyermekes családapa nem tud minden gyer-

mekének elegendő kenyeret adni, úgy nem tehet mást, mint vagy igyekszik több kenyeret előteremteni, vagy azt, hogy a meglévő kenyérmennyiséget valamennyi gyermeke között felosztja. Semmi esetre sem folyamodhatik azonban ahhoz a módszerhez, hogy egyikmásiknak ad, míg a gyermekek egyrészét „az éhség tornyába" zárja. A gazdag szülők gyermekeinek is sokkal kellemesebb, ha kevesebben vannak, mert jobb ugyanazt a vagyont kevesebb, mint több részre felosztani, de vajjon erkölcsösnek tartanók-e az ilyen gyermeknek azon kívánságát, hogy a szerinte feleslegesnek tartott testvér minél előbb haljon meg, csak azért, hogy az élvemaradónak több jusson. És mi seperte el azokat az örökjogi intézkedéseket, amelyek a fiúágnak a leányággal szemben, vagy egy fiúnak, rendszerint a legöregebbnek a fiatalabbakkal szemben előnyöket biztosítottak csak azért, hogy a vagyon egy kézben maradjon? Az igazság, a méltányosság és az ezekből táplálkozó magasabb államraison.

Államérdek a népesség szaporodásának előmozdítása. Napjainkban is minduntalan halljuk, hogy az egyke egyes vidékeket kihalással fenyeget. Hogyan védekezzünk az egyke ellen, miképen hozhasson öntudatos és felelősségérzetétől áthatott szülő gyermekeket világra, ha azok jövője elé mindenfelől mesterséges akadályok emelkednek? Csak a minden tekintetben szabad pályaválasztási lehetőség, a közszabadságok teljességének zavartalan birtoklása adhatja meg a szülőknek azt a biztonsági tudatot, amely elengedhetetlenül szükséges fajfenntartási kötelezettségük teljesítéséhez.

A zárt létszám céhrendszerkorabeli ideológiája semmiképen sem kedvez a születési arányszám feljavításának, amire pedig különösen mai szétdaraboltságunk mellett nélkülözhetetlenül szükségünk van. A céhrendszer megszüntetését korszakalkotó jelentőségénél fogva diadallal üdvözölték. Mi okunk volna tehát annak bármiféle formában való felujítását örömmel fogadni? Hiszen az annyit hangoztatott evolució, még, ha mégolyan „fontolva haladó" formában is történik, nem ismerhet visszaesést, legfeljebb csak stagnálást, már pedig a zárt létszám intézményesítése határozott visszafejlődést jelentene.

A természetes kiválasztást nem lehet és nem szabad mesterséges eszközökkel pótolni és megakadályozni. Az egész élet nem egyéb, mint bellum omnium contra omnes. Ez a mindenki harca, mindenki és minden ellen tette erőssé az emberiséget és vezetett arra, hogy a régibb, testileg és szellemileg gyengébb emberfaj helyét egyre tökéletesedő, erősebb emberfaj foglalja el. Bár inmorális és meg nem engedhető a spártai módszer, amely a természetes kiválasztást, az erősebb faj szaporodását sterilizáció helyett a nem életképes csecsemőknek szikláról való letaszításával igyekezett elősegíteni, épp úgy célszerűtlen és az államérdekekkel össze nem egyeztethető volna a gyengébbek védelmét intézményesíteni — az erősebb, életrevalóbb rovására, mert ez elsatnyulásra, erkölcsi és szellemi depravációra vezethetne. A tehetséges, erős ügyvéd nem fél a versenytől, nincs szüksége mesterséges védelemre, megáll enélkül is a talpán, viszont a tehetségtelent, a gyengét mesterségesen kitenyészteni a jogkereső közönség nyakára nem opportunus. Menjen minden pályára annyi, amennyinek a pályához kedve van. Mindenki hajlama szerint választja meg a mesterségét és ez az első selectio. A második kiválogatást elvégzi a pályatársak versenye, míg a harmadikat a jogfogyasztó közönség ítélete. Hiába tukmálnának a közönségre bármit és bárkit, a közönség ösztönös ítélete mindenkor meg fogja találni azt a személyt, akit ügyei vitelére alkalmasnak tart. Igy aztán megesnék, hogy a zárt létszám dacára — egyes elismert ügyvédeknek a praxisa a végtelenségig megduzzadna, míg másoké továbbra is a régi összezsugorodott mederben mozogna, mert hiszen „a virágnak megtiltani nem lehet", hogy kit szeressen, kihez forduljon, miután az ügyvéd megválasztásánál csak egy szempont képzelhető el: az erkölcsi, szellemi, tudásbeli fölény.

Elégedjünk meg, ha már meg kell elégedni, a ma is fennálló mesterséges és éppen ezért nem kívánatos korlátozásokkal. A boldognak nevezett gondtalan gyermek már tizesztendős korában, a középiskola küszöbén megtalálja az első drótakadályt, amely igen sok zsenge gyermek lelkét megsebzi. Nyolc évvel később az egyetem kapujában már szögesebb drótsövény zárja el útját, ahol

már jóval többen sebesülnek meg és gyakran el is véreznek. És most a nagy küzdelmek árán bejutottak elé állítsunk újabb akadályokat? Szép a pedáns gazdaasszonytól, ha alaposan rostál, de vajjon okos-e addig rostálni, amíg a végén minden kipotyog a lyukak között és csak a szita marad meg. Helyes volna-e az államtól addig rostálni a maga polgárait, amíg csak egyedül a szita maradna itt? Bizonyára nem! Hát olyan nagy a mi szellemi készletünk és feleslegünk, hogy tetszés szerint pazarolhatnánk? És, ha még olyan nagy is volna, nem éppen a legnagyobb magyar hirdette a szellemi fölény kivívásának szükségességét, amikor megállapította „Hitel" című munkájában, hogy: „A tudományos emberfő mennyisége a nemzet igazi hatalma".

Ilyen állami érdekekkel szemben semmiféle kari, vagy egyéb hivatásbeli érdek nem szolgálhat alapul arra, hogy bármely már létező, vagy még csak jövőben születendő méhmagzat embertársunk legfontosabb szabadságjogainak egyikében, a szabad pályaválasztáshoz és a választott pályán való szabad érvényesüléshez való jogában bárki által és bármely okból korlátoztassék.

Anyagi biztosíték — erkölcsi bizalom.

Az óvadék igénylését nem is annyira anyagi, mint inkább erkölcsi szempontból tartom sérelmesnek, egyenesen megszégyenítőnek az ügyvédi karra nézve. Óvadékot kértek eddig a pénzbeszedőtől, a kenyerestől, szivarostól, házmestertől, de sohasem a legmagasabb szellemi és gyakorlati képesítéssel rendelkező ügyvédségtől. Ugyanevvel az erővel óvadékot lehetne kérni a paptól, akire a lelkek, az orvostól, akire emberi testek, életek, a mérnöktől, akire értékek, javak, a köztisztviselőtől, akire az állampolgárok vagyona és jóléte és a vezető katonai személyiségektől, akikre százezerekre menő emberélet és az ország területe, az állam léte van rábízva. És, ha már ilyen óriási értékeket is kaucióméntesen lehet kezelni, úgy mi szükség van éppen az ügyvédtől és csakis tőle követelni anyagi biztosítékokat.

Folyton arról prédikálunk, hogy a háborút követő idők súlyos válságait a „bizalmi krízis" idézte elő. Hogyan lehessen bizalom a nemzetek között, ha még egyazon ország határán belül sincs meg a kölcsönös és megkívánható bizalom egymás iránt? Pótolhatja-e az erkölcsi bizalmat egy kétezer pengős óvadék? Az ügyvéd szellemi és erkölcsi emelkedettségét, kötelességtudatát és felelősségérzetét miképen lehetséges kétezer pengős kauciókkal lemérni? És mit jelenthet bármely pénzösszeg az ügyvéd esküjéhez képest, amelyet kétszer tesz le, egyszer, mikor a jogtudori képesítést megszerzi, és másodszor, amikor a kamara kötelékébe felveszik.

Ha pedig már mindenáron bizalmatlankodni akarunk, vagy bizalmatlankodni kell, úgy előbb gondoljunk az esetleges ügyvédi kötelességszegés súlyos fegyelmi és büntetőjogi következményeire, melyek végső fokon az ügyvédi gyakorlathoz való jog elvesztésében kulminálnak. Mi szükség az esetleges ügyvédi mühibák és mulasztások hátrányainak eliminálására óvadékokkal operálni, amikor sokkal komolyabb garanciákat nyujtanak az eskü, a fegyelmi és büntetőjogi szankciók és last not least, az ügyvéd jól felfogott exisztenciális érdeke, amely mindennél és mindenkinél erősebben megköveteli, hogy az ügyvéd hivatását a legtökéletesebben és legkifogástalanabbul lássa el, ha élni akar, már pedig élni mégis csak szeretne.

Az az elenyészően csekély százalék, amely talán nem áll hivatásának magaslatán, az óvadék dacára sem fog visszariadni inkorrektségektől, ellenben vigyázni fog, hogy manipulációja eredményes, gyümölcsöző legyen, vagyis a letett összeget lényegesen túlhaladja, mert kellő haszon nélkül nem találná értelmét a súlyos kockázatnak annak dacára, hogy az óvadék elvesztése sem fog valószínüleg az ő terhére történni.

Azzal gyanis tisztában kell lennünk, hogy az óvadékot a kar jelentős része nem saját zsebéből fogja letenni. Az óvadék fenntartása új óvadékbankok alapításának konjunktúráját jelenthetné, melyek a hozzájuk forduló ügyvédek szorult helyzetét esetleg kihasználnák és olyan kamatokat szednének, amelyek 2000 pengő után évenként legalább annyit tennének ki, mint az évi nyugdíjjárulék cca kétszerese. Az ügyvéd tehát, aki évi 120 pengő nyugdíjjárulék megfizetésére sem volt képes és emiatt sokan közülük már eddig is elvesztették ügyvédi politikai jogaikat, ma csak ka-

mat címén kb. kétszer ekkora összeget lesz kénytelen lefizetni és akkor még nem lesz kifizetve folyó nyugdíjjáruléka sem.

Ha pedig a kaucionak nem kártérítési, hanem nyugdíj- és tagdíjbiztosítéki jellegét és rendeltetését nézzük, úgy még érthetetlenebb ezen biztosíték bevezetése mert ezen elgondolás mellett az adófizetési kötelezettség biztosítására is nyugodtan lehetne hasonló, az évi adó többszörösével felérő biztosítékokat követelni. Miként azonban az utóbbi módon nem lehet kényszerkölcsönt szerezni az állam részére, ép úgy nem lehet az Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet részére sem az előbbi most aktuális módon belső kölcsönt felvenni, bármennyire érdeke is a karnak a nyugdíjintézet minél hathatósabb alimentálása.

Ha a közönség bizalom alakjában eddig **személyi hitelt** nyujtott a magyar ügyvédnek, úgy ne kívánjuk ezt a bizalmat megingatni, az eddigi összhangot megzavarni és ne akarjunk a jogosan megérdemelt személyi hitel megvonásával — százados tradiciókkal is szakítva — tárgyi biztosítékot, zálogokat követelni, amikor a publikum hasonlíthatatlanul nagyobb erkölcsi fedezetekkel rendelkezik.

Reform — retroform.

A javaslatot sokan „reformjavaslatnak" nevezik. Én a nomenclaturát hibásnak tartom, mert reform jelzővel csak az a javaslat, vagy törvény dicsíthető, amely az általa megváltoztani kívánt előbbi törvényhez képest haladást, még, ha mindjárt „fontolva haladást" is jelent. Ha az új törvény a régihez képest nem mutat fejlődést, az emberi haladás felfelé ívelő vonalához képest további emelkedést, sőt ha már az elért fejlődési fokon alulmaradt, a reformból retroform lesz még ha a törvényalkotót a legnemesebb szándék is vezéreli, amit egy pillanatig sem vonunk kétségbe.

Sajnos, hogy a kodifikátor egyet elfelejt és pedig azt, hogy rendszerint nem a törvény szövegében, hanem végrehajtása körül mutatkozik a hiba. Hiába ma a legszebb elgondolás, amikor jöhet egy újabb nem a háborúban kifejlődött bajtársiasság, hanem a háború utáni zavaros idők ideológiájának emlöin felnövekedett nemzedék, amely a javaslat nem mindenütt szerencsés szövegezéséből kiindulva olyan következtetéseket vonhat le abból, melyeket a javaslat elgondolóiról fel sem lehet tételezni.

A javaslatról általánosságban és végeredményben annyit mondhat az ügyvédi kar, hogy: „anyám, én nem ilyen lovat akartam".

Ha pedig a többi beigért reformot is hasonló szellem hatná át, amit nem akarok elhinni, úgy annak dacára, hogy mi, magyar ügyvédek a nemzeti érdekkel összhangban álló haladás őszinte hívei vagyunk, szívesen lemondunk róluk és megmaradunk a régi konzervatív gondolat mellett, amely csak egyféle, mindenben egyenjogú magyar állampolgárt ismer és amelynek jelszava volt: „bizalmunk az ősi erényben". Bizzunk az ősi magyar erényben!

TÖRÖK A. ÉS TÁRSA
BANKHÁZ RT.
Budapest, IV., Szervita-tér 3
a m. kir. osztálysorsjáték főelárusitói.
Kisérelje meg szerencséjét és vásároljon osztálysorsjegyet TÖRÖK-nél
Elérhető legnagyobb nyeremény:
500.000 PENGŐ
Nyereményhúzás:
Október 19-én és 22-én
Az I. oszt. sorsjegyárak:
Egész P 24.— Fél P 12.— Negyed P 6.—

Kölcsey Sándor

Az ügyvédtársadalom még mindig bőséges adakozó rezervoárja a magyar életnek. Belőle merít, — ha ritkábban is, mint a multban — az államigazgatás, a szakszerűségre nagyon is berendezkedett gazdasági élet minden ágazata és a municipális élet minden vonatkozásban.

Boldog büszkeséggel fordult mostanában tekintetünk Debrecen felé. Azt hittük, sikerült kitünő fiát elrabolnunk tőle és egyik legfőbb bíróságunk bírói székében a legnemesebb emberi ideál szolgálatába állítani: dicsőségére karunknak és büszkeségére magának a nagy és előkelő testületnek is, ahová elhivatott.

Ugy látszik a délibábos róna varázsa nagyobb mégis a főváros delejes hatásánál. Karunk ugyan elveszti Kölcsey Sándort, de városa még szorosabban öleli magához.

Karunkból való távozása búcsúra késztet. Kísérje szerencse új útján, melyen ő — tudjuk — sohasem fog megfeledkezni arról, hogy az első babérokat a mi közös, rögös útunkon szedte.

Azt hisszük, hogy elválásunk is csak formai. Lélekben egybeforrva maradunk, mert ideáljaink közösek.

A szabadságjogok, a polgári függetlenség tiszteletében egy oltáron fogunk ezután is áldozni, védelmükben pedig egy várfalon küzdeni. m—

—×—

Felebbezés a nyilvánossághoz

E címen állandó rovatot létesítünk, melynek szerkesztőiül kartársainkat kérjük fel.

Állandó a panasz, hogy ott, ahol fellebbezésnek helye nincs, egyes bírák nem ugyanazzal a lelkesedéssel, nem ugyanazzal az igazságkereséssel hozzák ítéleteiket, mint azokban az ügyekben, ahol még helye van a fellebbezésnek. Erősen hangsúlyoznunk kell, hogy csupán egyesekről van szó, mert a bírák túlnyomó nagy többsége nem nézi azt, hogy 20 pengős ügyről, vagy 20.000 pengős ügyről van szó akkor, amikor tárgyal és ítéletet hoz. Egyes elképesztő esetek azonban arra késztetnek bennünket, hogy azokat nyilvánosságra hozzuk, mert ezzel elérni kívánjuk azt, hogy ez a nem egészen természetes és elfogadható állapot megszűnjék.

Kartársainkat a közlésért semmi felelőség nem terheli, ha megfelelően írják meg az egyes eseteket, neveiket csak az esetben hozzuk nyilvánosságra, ha ezt kifejezetten kívánják.

Csupán azt kérjük, hogy az ítéletet hozó bíró nevét is közöljék velünk, mert a közlésnek csupán úgy van értelme, ha a bíró neve is nyilvánosságra kerül.

A jogi lapok jogeseteket, fontos döntvényeket közölnek, s mi ugyanígy akarjuk közölni azokat a jogeseteket, amelyeknek a justiz mord nevét is adhatnánk.

Hisszük, hogy a „fellebbezés a nyilvánossághoz" rövidesen keresett és olvasott része lesz lapunknak, s hisszük, hogy elérjük vele azt az eredményt is, amit elérni szándékozunk.

Az egyes jogesetek leadhatók dr. Szentiványi Dezső felelős szerkesztő címére a központi járásbíróság aulájában, az ügyvédboltban, vagy postán beküldhetők címére: Ferenciek-tere 9. szám alá.

—=×=—

AZ ÜGYVÉDEK FÜGGETLEN PÁRTJA értesíti tagjait, hogy a párttalálkozó egyelőre minden szombaton délután 3 órakor a Britannia-kávéházban van.

HIREK

— **Uj elnök és másodelnök a törvényszéken.** Dr. *Lukáts* Jenő, a budapesti törvényszék elnöke nyuga lomba vonult. Elnöki működése során az ügyvédség kívánságaival, kérelmeivel és panaszaival szemben mindig megértő álláspontra helyezkedett és előzékeny, szíves modorával is mindenkor tiszteletet szerzett úgy magának, mint az általa betöltött elnöki széknek. Utódjául az érdemeiről elismert, kiváló tudású másodelnök: dr. *Petöcz* Gyula neveztetett ki. Reméljük, hogy az új elnök is elődjének szellemében fog működni és új beosztásában is megértője lesz az ügyvédség jogos érdekeinek. Különös nyeresége a kir. törvényszéknek dr. *Moldoványi* István másodelnöki kinevezése, aki a központi kir. Járásbíróság átszervezésével bebizonyította, hogy a legkiválóbb adminisztrátorok egyike.

— AZ ELNÖKI PÁRTATLANSÁGBA VETETT HITET ismét megingatta dr. Pap József a Nyugdíjintézet legutóbbi választásánál. Miután az összes pártok, melyeknek képviselőik vannak a közgyűlésben közös lajstromban állapodtak meg a választásra s ehhez csatlakozott a vidéki kamarák többsége is, Pap József jónak látta, — bár csekély változtatással — új szavazó listát készíteni s azt a saját neve alatt forgalomba hozni s propagálni. Mi erre semmi megjegyzést nem teszünk, csupán leközöljük, hogy az eredmény abban nyilvánult meg, hogy Pap József az elnöki állásra nem egyhangulag, csupán 83 szavazatból 62-vel választatott újból elnökké. Továbbá hivatkozunk Pap Józsefnek régebbi kijelentéseire: „Az elnök a pártok felett áll és azok taktikáiba és praktikáiba nem folyhat be". „Az elnöknek felette kell állnia a corteziának". Arra kérjük Pap Józsefet, hogy kijelentéseiben megnyilvánuló helyes megállapításait magára nézve is tartsa kötelezőnek.

— **Az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdijintézet** szeptember 22-én tartotta tisztújító közgyűlését. A választás eredménye a következő: Elnök: *Pap* József, helyettes elnök: *Oppler* Emil, titkár: *Popper* Tódor, ügyész: *Szegő* Ferenc, pénztárnok: *Bittner* Béla, ellenőr: *Spett* Elek. Az igazgatóság tagjaiul megválasztattak Budapestről: *Braun* Ferenc, *Fränkel* Pál, *Hegedüs* Béla, vitéz *Pétery* Aladár és *Vekerdy* Géza. Vidékről: *Zsobrák* János (Kaposvár), *Nyáry* Béla (Kalocsa), *Nyáray Szabó* László (Szombathely), *Petró* Kálmán (Eger) *Széll* Gyula (Szeged). A vidéki igazgatósági tagok mindannyian kamarai elnökök. Felügyelőbizottsági tagokul megválasztattak: *Nyulászi* János, *Fejér* Ákos, és *Kenéz* Miklós budapesti ügyvédek, továbbá *Mandel* Sándor a szolnoki és *Piacsek* Zoltán a pécsi kamarák elnökei. Ezenkívül megválasztott a közgyűlés négy igazgatósági póttagot és két felügyelő bizottsági póttagot.

— **Községi segédjegyző,** ki e minőségében fegyelmi eljárás folytán állásától fel van függesztve, kérelmet adott be a budapesti Kamarához az ügyvédjelöltek névjegyzékébe való felvétel iránt. Kérelmét azzal indokolta, hogy a fegyelmi eljárás még hosszú ideig eltarthat, s minthogy ügyvéd akar lenni, már most kéri az ügyvédjelölti bejegyzését, hogy jelölti gyakorlatát mielőbb megkezdhesse. A Kamara választmánya egyhangú határozattal elutasította a kérelmet és kimondotta, hogy a köztisztviselői minőség a felfüggesztés folytán meg nem szűnik, s így a kérelmező úgy tekintendő, mintha felfüggesztve nem volna s ekként mint köztisztviselő az ügyvédjelöltek névjegyzékébe fel nem vehető.

— **Kell-e nyugdíjbélyeg?** A törvénykezés egyszerüsítéséről szóló törvény 142. §-a, — mely eddig életbe nem lépett — úgy intézkedik, hogy minden ügyvédi meghatalmazáson a rendes okirati illeték mellett külön bélyeggel az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet javára jóléti hozzájárulást kell leróni. Ennek a költségét azonban az ügyvéd saját felének a terhére fel nem számíthatja és a pervesztes fél részére sem állapíthatja meg a bíróság. Korábban, amikor az ügyvédi kereseti lehetőségek megvoltak, az Ügyvédi Kamara is, a Nyugdíjintézet is kérték a minisztert, hogy ezeket a meghatalmazási külön bélyegeket rendszeresítse. A pénzügyminiszter azonban a rendszeresítéshez csak az esetben járult volna hozzá, ha a gyámintézet maga állította volna elö a bélyegeket, s nem volt hajlandó arra, hogy a bélyeg le nem rovása miatt leletezés után fizetési meghagyás bocsáttassék ki. A jelenlegi igazságügyminiszter meg akarja valósítani a Te. 142. §-át, s ezért leírt a választmányhoz állásfoglalás céljából. A választmányban hosszas vita fejlödött ki, mert a jelenlegi viszonyokat Györi Ákos, Grünhut Ármin, Taubner Géza és Vekerdy Géza nem tartották alkalmasnak arra, hogy az ügyvédség újabb teherrel sujtassék. Álláspontjukat a választmány nagyon sok tagja magáévá tette, s ezért oly határozatot hozott, hogy végleges döntést ebben a kérdésben nem hoznak.

— **Győzött az ellenzék a gyámintézeti választásokon.** Évek óta folyik az elkeseredett harc az ügyvédi gyám- és nyugdíjintézetben a várományfedezeti rendszer hivei és ellenzői között. A vezetőség a legutolsó időkig kitartott a tartalékolási rendszer mellett, míg az ellenzék arra az álláspontra helyezkedett, hogy a mai válságos időkben nincs helye túlzott tartalékolásnak. Az ellenzék arra az álláspontra helyezkeképviseleti közgyülésen olyan indítványt fogadott el, amely az eddigi segélyeknek az évi átlagos 523 P-ről 780 P-re való felemelését mondotta kívánatosnak és megkereste a gyámintézetet, hogy annak közgyülése íly értelemben határozzon. A gyámintézet vezetősége a május hónapban tartott közgyülés elé olyan indítványt terjesztett elő, hogy a közgyülés térjen napirendre a budapesti ügyvédi kamara indítványa felett. A közgyülés ezt a javaslatot nem fogadta el és az indítvány tárgyalását olyan időre halasztotta, amikor a gyámintézetben a tisztújítás már megtörtént. A budapesti kamara indítványának sorsát illetőleg tehát a gyámintézeti tisztújításnak döntő jelentősége van. A tisztújító közgyülést szeptember 22-én tartották meg a gyámintézetben. Harcra azonban nem került a sor, mert az ügyvédi pártok a vidéki kartársakkal közös listában állapodtak meg és ebben a vezetőszerep az ellenzéki felfogás híveinek jutott. A régi vezetőség levonta ennek a konzekvenciáit és félreállt.

— **Ha az özvegy férjhez megy,** özvegyi állapota megszünik. Tovább nem jogosult elöbbi férje nevét viselni, magát özvegynek nevezni. Egy élelmes ügyvédözvegy ezen túltette magát és hat évi újabb házasság után ismét ügyvéd özvegyként jelentkezett a Kamaránál, elhallgatván elöbbi házasságát. A Kamara folyósította részére a rendes özvegyi segélyt, úgyhogy az évek folyamán kb. 2000 pengő összeget vett fel az illető jogosulatlanul. Tanácsos volna, ha a Kamara a közpénzekre jobban vigyázna, s valamelyes igazolást kérne az ügyvédözvegyektől, mielött részükre az évi rendes segélyeket folyósítja, mert az illető özvegy, amikor kérdőre vonták, azt mondotta, hogy még vagy ketten, hárman vannak oyanok, akik időközben elvesztették jogukat az özvegyi segélyhez és mégis felveszik. Nagyobb magánvállalatok és közhivatalok nyugdíjak folyósításánál nemcsak az özvegyi állapot fennállásának igazolását, de még az életbenlét igazolását is hatósági bizonyítvánnyal kivánják. Helyes volna, ha a Kamara a régi rendszerrel szakítva, ezt a bevált módszert átvenné.

Metzler Gusztáv

Esernyőjét a hóna alá vágva, hajadon fővel, arcán a vallásos bölcsesség derújével lépett ki a vasárnapi közgyülés után a Nyugdíj-intézet kapuján. Lépéseit is mintegy lehalkítva: szótlanul, hangtalanul távozott.

Szemében a szemüveg tükrözésétől fölfokozva még ott lobogott a küzdelem tüze. Elmondta titkári székéből utolsó védőbeszédét a várományfedezeti rendszer mellett. A praefatio és parere után a parergont is és azzal a mélyen gyökeredző tudattal távozott több évtizedes működésének szinteréről, hogy e helyen nemsokára a karthágói tragédia évezredes szimbólumai: porfelhő és romhalmaz fogják csak jelezni azt, amit most még arany betük hirdetnek: Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíj Intézet.

Akik ismerik meggyőződésének mélységét, hitének hevét, azok tudják, hogy ez nem a prófécia ködvilágából csapódik le nála, hanem ez a mindennapi benneélés beidegzettségéből származó magától értetődés. Ezt ő így tudja és így hiszi. Egy emberöltő kovácsolta belé a várományfedezet elvének egyedülvalóságában és mindenhatóságában való hitet.

Csak azt nem vette észre, hogy az élet ugyanekkor más üllőn, mást kovácsol.

Semmiféle csalódás nem tudta hitét megrendíteni. Olyan volt, mint a határtalan szeretetben elfogult szülő. Tévedésében is szent.

Mi, akik szembenállottunk vele, mi akik elvei ellen küzdöttünk, mi, akik személyében elveink érvényesítésének legnagyobb akadályát láttuk, most mikor távozik, virágot dobunk utána.

Elvei voltak és azoknak hü, rendíthetetlen harcosa volt. De mindig elvért és elv ellen, sohasem személyek ellen harcolt. És e harcban a legnemesebb fegyvereket forgatta: a mindig jobbat akarás tiszta szándékát, a tudás exaktságát, a meggyőződés erejét.

Célt nem ért, mert nem érhetett, de amit végzett: férfi munka volt.

Amidőn tiszteletadás jeléül zászlót hajtunk a távozó Metzler Gusztáv előtt, mi is igaz hittel és jól eső szívvel gondolunk arra, hogy lesz egy csalódása, aminek örvendezni fog:

Nyugdíjintézetünk nagy lesz, olyan lesz, amilyenné ő szerette volna tenni.

M. Gy.

— **Az ügyvédi munkaalkalom.** Az ügyvédségnek állandó panasza az utóbbi években az, hogy egyre csökken a munkaalkalom. Az új ügyvédi rendtartás tervezettel az igazságügyminiszter elérte azt, hogy az ügyvédi kar minden egyes tagja három hónapon keresztül ezzel a javaslattal foglalkozott. Volt tehát munkája bőven. Vajjon így akarja az igazságügyminiszter úr a jövőben is munkához juttatni az ügyvédeket?!

Minden ügyvéd tudja már:

diktálási, másolási, sokszorositás, hiteles és magánfordítási munkákban

Dr. Jordán Lajosné

„TEMPO"

irodája vezet.

V., Koháry-utca 4.

TELEFON: 13—2—12

Jegyezze fel! Önnek is kell!

MOZAIK

Az aulában a cukrosbolt előtti állandó csoportban arról beszélnek, hogy a MÜNE is együtt harcolt az ügyvédi rendtartás ellen a baloldallal és egyetlen elvi kérdés kivételével mindenben megopponálta a tervezetet. Nem váltotta be az igazságügyminiszter úrnak ehhez a csoporthoz fűzött reményeit, amelyektől azt várta, hogy minden intézkedéséhez a tapsokat fogja szállítani.

Azt mondja Marci bácsi:

— Emlékeztet engem egy tudósításra, amely annak idejében az én szerkesztésem alatt álló „Üstökös"-ben jelent meg egy igen híres, de abban az időben az egyházpolitikai kérdésben elfoglalt álláspontja miatt nagyon népszerütlen politikus beszámolójáról. Igy valahogy hangzott: „Igaz, hogy a hallgatóság egy része záptojásokat és döglött macskákat dobált a szónok felé, de mások meg tapsoltak, különösen, ha valaki eltalálta."

— : § : —

Ezt is a Marci bácsi mondotta el azon az ankéten, amelyet az Ügyvédek Független Pártja rendezett a Tervezet tárgyában. Arról a képtelen rendelkezésről volt szó, amely szerint az ügyvédjelölt gyakorlati idejébe nem számít be az az idő, amelyet olyan ügyvédnél töltött, akit a fegyelmi bíróság felfüggesztett, vagy ismételten pénzbírságra ítélt.

— Simontornyán ebzárlat volt hirdetve — mesélte Marci bácsi. — Fatelepünk bérlője Führer úr nem vette tekintetbe a tilalmat, nem tartotta megkötve a Bundást, mire a Bundás kiment az utcára. Führer úr ellen kihágási eljárás indult, megbüntették tíz pengőre és elrendelték a Bundás kiirtását. Ez ellen az ítélet ellen én a Bundás kutya nevében fölebbezést adtam be, amelyben a Bundás körülbelül ilyenformán érvelt: „A legnagyobb igazságtalanság az ítéletnek reám vonatkozó része. A kihirdetett tilalom nem énrám vonatkozik, hanem a gazdámra, Führer úrra. Nekem nem tilos kimenni az útcára, hanem őneki tilos engem kiengedni. Ha ő a tilalmat megszegi és kienged, akkor én kimegyek, mert kutya vagyok, én nem tudhatom, hogy mit szabad, mit nem. Ha tehát az én kimenésem miatt valakit ki kell írtani, akkor írtsák ki a gazdámat, a Führer urat, ne pedig engem, aki ártatlan vagyok.

— A dolog teljességéhez tartozik — fejezte be Marci bácsi a tanulságos történetet, — hogy a felebbezési fórum a Bundás javára megváltoztatta az ítéletet, a Bundás kutyát nem érte joghátrány a gazdája bűne miatt. Az igazságügyminiszter úr tervezete nem ilyen méltányos az ügyvédjelöltekkel szemben.

— : § : —

Megnyugtatták az aggódókat, hogy a Tervezetnek nincs semmi baja, ami kis betegsége volt, azt most a konzilium után kikúrálják és akkor teljesen egészséges lesz.

— Igen — mondja *Moskovits* Móric, az „*Unió*"-beli összejövetelen, ahol erről szó került — éppen úgy, mint az egyszeri asszony, akinek a férjétől éppen eltávozott az orvos, megkönnyebbülten közli a szomszédasszonnyal, hogy hálaisten nincs semmi baj, az orvos azt mondta, hogy az egész csak egy kis agónia.

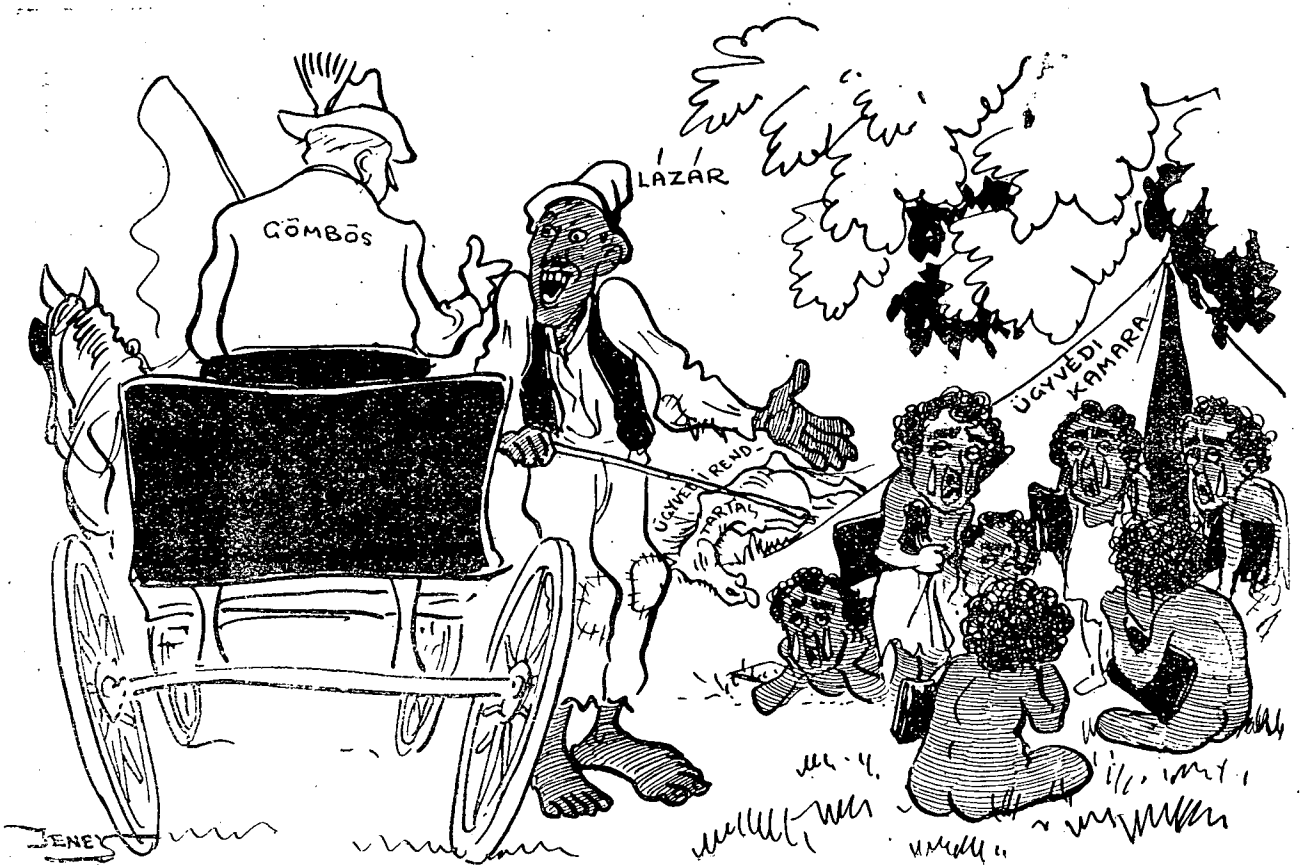

Krónikás adoma uj változatban

Uraság: Mondd csak dádé, mért olyan szomorúak ezek a te rajkóid?

Dádé: Fogálmám se nincsen rúla. **Kigyelmes uram, pedig tessik elhinni,** kezsit, lábát csókolom, hogy ánnyit verem üket e miátt.

Beküldött könyvek

„Ügyvédi numerus clausus és zsidó numerus clausus."

Az ügyvédi rendtartás tervezetével szemben felhangzott általános felháborodás kórusából messze kicsendül dr. Kadosa Marcelnek, az Ügyvédek független pártja elnökének röpirata. Nem a ragyogó humort, sziporkázó szellemet dícsérjük, hanem azt a mélységes hazafias aggodalmat, mely a 31. §-ban kifejezett társadalombontó kísérletet az amúgy is ezer veszély közt küzdő nemzet egysége elleni merényletnek tekinti. Aki e könyvet olvassa, kell, hogy ráeszméljen: Csonka-Magyarországon a megbontás nem zsidó kérdés, nem felekezeti kérdés, hanem nemzeti veszély.

Szívszorongva olvassuk ki Kadosa írásának pörölyszerű igazságából, hogy aki az ártó tüzet meggyujtja, felelős lesz Isten és ember előtt és hazánk történelmében mindazokért a károkért, amelyeket az ártó tűz zsidó és keresztény értékekben okozni fog. A hazafias aggodalom tiszta forrásából fakad Kadosa tíltakozása. Ő ideális jóhiszeműségében nem hiszi, hogy a gyűlölet öncél, ha a kiválasztottaknak kivételezést és jobb életet ígér, végeredményben az életből mindannyiunk részére temetőt csinál.

Kadosa könyve még azoknak is, akik a tervezettel sok szempontból foglalkoztak, új megvilágítást nyujt.

•

„Wettbewerbsrecht und Markenschutz in Ungarn" címmel értékes német nyelvü mű jelent meg dr. Steinhaus Ernő, kitünő kartársunk, az Ungarische Rundschau für Recht und Wirtschaft felelős szerkesztője és dr. Bányász István, az iparjogvédelmi egyesület titkára szerkesztésében. A gyakorlati célt szolgáló könyv a magyar védjegy- és versenyvédelmi jogszabályokat s a kapcsolatos bírói gyakorlatot dolgozza fel. Mint első e tárgyú, nem magyar nyelvü könyvvel a szakirodalom régóta érzett hiányát pótolták a mű szerzői. A szerzők a versenytörvény és annak novellája nyomán részletesen magyarázzák az egyes törvényszakaszokat, mindenütt bőségesen és behatóan ismertetve a bíróságok és a jury döntéseiben megnyilvánuló joggyakorlatot. A második részben a védjegyjogi jogszabályok és joggyakorlat — különös tekintettel a versenyjogi összefüggésekre — nyert feldolgozást. A munka áttekintését nagy mértékben megkönnyitik a vonatkozó (német, osztrák, cseh) külföldi törvényeket is felölelő összehasonlító táblázatok, valamint a nagyon részletes tárgy- és törvénymutató. A könyv az **Ungarische Rundschau für Recht und Wirtschaft** (V., Hold-utca 29.) kiadásában jelent meg.

Dr. MOSKOVITS—BALLA:

A Közszállitás Szabályai

Közszállításokban, nyilvános árlejtésekben résztvevő iparosok, kereskedők, vállalkozók hitelt nyujtó vidéki és fővárosi pénzintézetek jogtanácsosainak nélkülözhetetlen segédkönyve.

A könyv tartalmazza az új közszállítási szabályzat teljes, hiteles szövegét, annak elméleti és gyakorlati magyarázatát, az óvadékképes értékpapírokra, közszállításoknál elfogadható betétkönyvekre vonatkozó részletes rendelkezéseket; a vonatkozó illeték és forgalmiadó szabályokat, betürendes mutatóval.

A terjedelmes kötet ára 3.— P. Kapható bármely könyvkereskedésben.

Nyugdíjintézet az ügyvédek ellen

Az élő ügyvédnek nem sok öröme van az ügyvédi nyugdíjintézetben, a meghalt hozátartozói járulékának felemelése ellen pedig a Nyugdíjintézet vezetősége minden elképzelhető módon tiltakozik, úgyhogy ez az intézmény sehogy sem tud az ügyvédség szívéhez férközni.

Most egymásután jönnek a panaszok, hogy a Nyugdíjintézet az ügyvédeket kiszolgáltatja az adóhatóságnak, s minden egyes alkalommal közli, hogy ki nek míly összegü költséget és díjat állapít meg valamelyik bíróság, egy-egy közmegbizatás folytán. A Nyugdíjintézet vezetősége azt mondja, hogy neki kötelessége az adatkiszolgáltatás, mert erre rendelet van. Ám az adóhatóság arra nem lehet kiváncsi, hogy kinek míly összeget állapít meg a bíróság, hanem csupán arra, hogy mílyen összeget kapott is meg tényleg. A Nyugdíjintézet vezetősége azonban nem disztingvál. Akár jogerős a megállapító végzés, akár nem, akár kapta meg az ügyvéd a járandóságát, akár nem, loyális térdhajlitással siet eleget tenni az utasításnak és minden megfontolás nélkül szolgáltatja ki az ügyvédeket az amúgyis épen eléggé szigorú adóhatóságnak.

Véleményünk szerint a Nyugdíjintézetnek az ügyvédekkel szemben is vannak kötelezettségei, akik fenntartják, nemcsak az adóhatósággal szemben, s ezért nem szabadna minden megfontolás nélkül küldözgetni az értesítéseket.

Egyik kollégánk azt panaszolja, hogy részére vagyonfelügyelői díjban 3000 Pengőt állapitott meg a bíróság a mult év november havában. Ezt a körülményt a Nyugdíjintézet azonnal közölte az illetékes hatósággal, ahol a kartárs rögzitett adóját felmondták, beidézték és a szokásos formában tudtára adták, hogy adóeltitkolás történt. Hiába adta elő kartársunk, hogy nem volt még köteles bejelenteni ezt a keresetet, mert csak ezévi április közepén kapta meg a vagyonfelügyelői díját, az adóhatóság ezt a teljesen helytálló érvet nem vette figyelembe s még szerencséje, ha adóeltitkolás miatt nem tesznek ellene feljelentést.

Másik kartársunknak szintén vagyonfelügyelői díjat állapított meg a bíróság, ugyancsak a mult évben küldte meg a nem jogerős végzést a Nyugdíjintézetnek, amely ugyancsak sietett a megállapítást közölni az adóhatósággal. Ugyanaz a procedura, mint előbb. Kartársunk ez esetben azzal érvelt, hogy nemcsak, hogy a megállapított 2800 Pengő vagyonfelügyelői díjat nem kapta meg mind a mai napig, de a végzés még jogerőre sem emelkedett s ekként adó alapjának megállapításánál egy majdani bizonytalan, s még összegszerüleg meg sem állapított jövedelem figyelembe nem vehető. Természetesen ez a védekezés sem talált elismerésre, s majd az adófelszólamlási bizottságnál kell verekednie olyan vagyonfelügyelői díj miatt, amit talán soha sem fog megkapni.

E helyről kérjük meg dr. Pap Józsefet a Nyugdíjintézet érdemes elnökét, hogy ezt az anomáliát az Intézetnél sürgösen szüntesse meg, mielőtt a Nyugdíjintézet elleni elkeseredés tetőpontjára hágna. Ha már kénytelen a Nyugdíjintézet az adóhatóság rendelkezésére állani, legalább ezt ne tegye olymódon, hogy ebből kifolyólag a kartársak indokolatlan zaklatásnak legyenek kitéve.

A gyámintézet szakértői

Az országos ügyvédi gyám- és nyugdíjintézet 1935 május 30-án évi rendes közgyülést tartott. Ezen közgyülés napirendjén szerepelt a budapesti ügyvédi kamara képviseleti közgyülésének azon indítványa, amely az ellátási összegeket a mai évi átlagos 523 P. összegről évi 780 pengőre óhajtja felemelni és azt kívánja, hogy 1938 év után új matematikai táblázat állapitsa meg a fizetendő szolgáltatást, figyelemmel arra, hogy az igény megnyiltakor az ügyvéd hány évig volt a gyámintézetnek fizető tagja.

A gyámintézet vezetősége elszánt és makacs harcot hirdetett az indítvány ellen és afelett a napirendre térést ja-

A gyámintézet vezetősége Havas Miksa, elismert szakértő véleményével dr. Veres Pál matematikus véleményét állítja szembe. Nevezett azonban biztosítástechnikai kérdésekben nem hatóságilag elismert szakértő és igy véleménye a Havas-féle vélemény megdöntésére már ez okból sem alkalmas. — Olyan dolog ez, mintha egy szembeteg szemorvos helyett fogorvoshoz fordulna.

Jellemző, hogy a gyámintézetnek biztosítástechnikai kérdésekben állandóan alkalmazott szakértője ugyancsak matematikus és nem hatóságilag elismert biztosítástechnikai szakértő.

Az a tény, hogy a gyámintézet vezetősége szakkérdésekben nem hatóságilag elismert szakértők véleményére támaszkodik, sőt a hatóságilag elismert szakértő véleményével szembe is száll, mutatja, hogy a gyámintézet vezetősége álláspontját elfogadni nem lehet.

A fentieknek tudható be az, hogy a május 30-iki közgyülésen a gyámintézet vezetőségéhez tartozó kartársak is belátták, hogy a budapesti ügyvédi kamarai közgyülés indítványa felett nem lehet egyszerüen napirendre térni és maguk indítványozták, hogy a kérdéssel érdemben a legközelebbi közgyülés foglalkozzék, amikor az új alapszabályok kérdése is tárgyalásra kerül.

Egyelőre tehát áll a harc és reménhetőleg a jobb belátás és a valódi szakértelem fog győzedelmeskedni.

Dr. Szentiványi Dezső

Laptulajdonos az Ügyvédek Független Pártja.
Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. Szentiványi Dezső.** Kiadó h.: Dr. Vágó Gyula.
Kellner Albert könyvnyomdája VI., Hajós-utca 27. Telefon: 189—98. Felelős Dr. Kellner László.

Jó harisnyát
igen olcsón vehet
Baksay és Biró
cégnél
BELVÁROS
Sütő-utca 2.
Telefon; 81-3-20.

Influenzát
megelőz az
ACITOPHOSAN
használata.
GYÁRTJA:
Richter Gedeon vegyészeti gyár rt.